

ת"פ 10488/05/12 - מדינת ישראל נגד א. סביח למסחר בע"מ, חמזה עלייאן, ע"י ב"כ: עו"ד פטין דעקה

בית דין אזורי לעבודה בירושלים

ת"פ 10488-05-12

22 יוני 2015

לפני:

כב' השופטת יפה שטיין

מדינת ישראל - רשות האוכלוסין, ההגירה ומעברי הגבול
ע"י ב"כ: עו"ד אייל נון ו/או אח'

המאשימה:

-

1. א. סביח למסחר בע"מ
2. חמזה עלייאן ע"י ב"כ: עו"ד פטין דעקה

הנאשמים:

החלטה

1. זוהי החלטה בבקשת ב"כ הנאשמים לזכות את הנאשמים כבר בשלב זה מכל אשמה, לאור טענותיהם כי "אין להשיב לאשמה".

2. בפסק הדין המנחה של בית המשפט העליון בעניין מדינת ישראל נ' כחלון (ע"פ 732/76, פד"י לב(1)), 170 נקבע כי:

"בית המשפט לא יטה אוזן קשבת לטענה שלפיה אין להשיב לאשמה אם הובאו ראיות בסיסיות, אם כי דלות, להוכחת יסודותיה של העבירה שפרטיה הובאו בכתב האישום. ראיות בסיסיות לעניין זה אין משמען כאמור ראיות שמשקלן ו הקפן מאפשר הרשעה על אתר, אלא כדברי בית משפט העליון בע"פ 28/49 הנ"ל ראיות במידה, היוצרות אותה מערכת הוכחות ראשונית המעבירה את הנטל של הבאת ראיות (להבדיל מנטל השכנוע), מן התביעה לנאשם". בספרו של י. קדמי על סדר הדין בפלילי, חלק שני, כרך א', עמ' 1444, נאמר עוד כי על בית

המשפט לפסוק כי אין להשיב לאשמה רק במצב בו:

עמוד 1

"גם אם ניתן מלוא האמון, ויוענק להם מלוא המשקל הראייתי במצב זה אין הצדקה לדרוש מן הנאשם להתגונן שהרי אין לו ממה להתגונן".

3. השאלה שנשאלת הינה האם הובאו ראיות בסיסיות, גם אם דלות, להוכחת יסודות העבירה, וככל שכן - דין הבקשה להידחות.

4. לטענת ב"כ הנאשמים, התביעה הייתה צריכה להוכיח למעלה מכל ספק סביר שאותם שני עובדים, אשר לא היו, בעת הרלוונטית להגשת כתב האישום, אזרחי ישראל או תושביה, ושנתפסו, היו עובדיה של הנאשמת. לדבריו, לא הובאה כל ראיה של ממש, לא מהכתובים ולא מעדותם של שני החוקרים, מה גם שהיום לא זוכרים שום דבר מאותו אירוע, שקושר את הנאשמים לאותם שני עובדים, אלא רק מהמסמכים שנרשמו. לדברי ב"כ הנאשמים, כל העדים שהועדו מטעם המאשימה לא זוכרים דבר וחצי דבר על האירוע ואין בכתביהם לאחר האירוע כדי לתמוך בגרסתם. לדבריו, גרסת המאשימה בנויה מניחושים וספקולציות, נוהל עבודה שספק אם הוא רלוונטי, וכן אמירות אחרות שאין באף אחד מהדברים ולא בהצטברותם יחדיו כדי לקשור את הנאשמים, בכל צורה שהיא, לשני העובדים שנתפסו. את טענותיו מבקש ב"כ הנאשמים לתמוך בפסיקה, לפיה כאשר לא הובאו ראיות בסיסיות ביותר להוכחת האשמה, כמו שאכן קרה במקרה דנן, יש לפטור את הנאשמים מכל עבירה המיוחסת להם בכתב האישום.

5. מנגד טוען ב"כ המאשימה, כי נוכח אופן חקירת העדים ותשובותיהם, אין מקום להסיק את המסקנות להן טוען ב"כ הנאשמים. הגם שנתונים מסוימים, דוגמת מספר העובדים אשר נתפסו, יכולים להתפרש לפירושים שונים, לא ברור מטיעוני ב"כ הנאשמים מדוע להעדיף את טיעונו. לדבריו, הוכחו בתיק, לכל הפחות, "ראיות דלות" להוכחת האישום, כנדרש בפסיקה, ואף מעבר לכך. מסקנה אחרת שתיקבע, אם תיקבע על ידי בית הדין, יכולה להיות במישור משקל הראיות, אך מסקנה זו יכולה להינתן רק בסיום הליך הבאת ושמיעת הראיות. העבירות המיוחסות לנאשמים מגובות עובדתית, עניין העסקת העובדים על ידי קבלן המשנה, הנאשמת, הוכח ומדגיש לעניין זה ב"כ המאשימה, כי הנאשמת זומנה להתגונן, אך בחרה לוותר על זכות זו. יתרה מכך, נטען כי הפרשנות שניתנה על ידי ב"כ הנאשמים לדברי עדי-התביעה מרחיקת לכת ולא מבוססת בעליל. הסכם העבודה הוא שמגלם את אחריות הנאשמת, וב"כ הנאשמים לא ניסה אפילו להפריך את תוכן ההסכם, הסכם עבודה לכל דבר, או להראות את האפשרות שהאחריות היא של חב' רוטשטיין ולא של הנאשמת. נטען כי בענייננו אין ביסוס, אפילו התחלתי, לקבלת טענת "אין להשיב לאשמה" ובשל כך יש לדחותה.

6. מעיון במלוא המסמכים שהוגשו בתיק - אכן ניתן לקבוע כי יש, ולו גם ראיות דלות להוכחת האישומים. בשלב זה של הדיון, אין התביעה צריכה להוכיח את טענותיה "למעלה מכל ספק סביר" אלא כי יש "ראיות דלות", אשר לו תתקבלנה כאמינות, הרי שיש בסיס לאמור בכתב האישום. אמנם, נוכח העדויות אשר נשמעו בפנינו, ישנן ספקות לגבי הוכחת כתב האישום כנדרש לאור נטל ההוכחה במשפט פלילי, אך מנגד - אין גם מקום לציפיה מהעדים לזכור באופן בלתי אמצעי לזכור את פרטי האירוע או לענות כדבעי על שאלות שספק אם הן רלוונטיות כגון הגדרת 'חיפוי אבן'. קל וחומר לגבי המסקנה מאי מענה מדויק על

שאלות מסוג זה, כפי שמבקש לטעון ב"כ הנאשמים. לצורך כך נרשמים הדו"חות מטעם המפקחים, וכל עוד לא הוכח אחרת - חלה חזקת התקינות לכך שמה שנרשם משקף את אשר ראו. מעבר לכך, אכן נפסק לא אחת, כי קיימת חזקה כי הקבלן שבאתר הוא זה שאחראי על העובדים, אלא אם כן יפריך הוא את החזקה. הדרך פתוחה במפני הנאשמים להפריך חזקה זו, אך לא בדרך של "אין להשיב לאשמה", אלא בדרך של הבאת ראיות מטעמם להפרכת חזקה זו.

7. בענייננו מדובר בעבירות לפי חוק עובדים זרים, תשנ"א-1991 (להלן - **החוק**), אשר לא הוכחו ואף נטענו טיעונים המעלים ספק אמיתי באשר להוכחת 'ראיות בסיסיות ודלות' כנדרש. עובדות הימצאותם של עובדים שלא הוכחו לגביהם, כמו יתר העובדים, אישורי העסקה כדין, קל וחומר כאשר יש ראיות, לכאורה, הקושרות את העובדים לחברה אחרת, כמו במקרה שלנו, מהוות ראיה בסיסית.

8. ההוראה הרלוונטית מהחוק קובעת כהא לישנא:

2. (א) מעסיק שעשה אחד מאלה -

(1) העסיק עובד זר שאינו רשאי לעבוד בישראל מכח חוק הכניסה לישראל והתקנות לפיו;

(2) העסיק עובד זר בניגוד להוראות סעיף 1ג, ובלבד שהמעשה אינו נכלל בין המעשים המפורטים בסעיף קטן (ב);

דינו - כפל הקנס כאמור בסעיף 61(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977

(בסעיף קטן זה - חוק העונשין)....".

9. קשה לקבוע, בשלב זה, כי המאשימה לא הוכיחה אפילו ראיות בסיסיות לקיומם של קשרי עבודה בין העובדים לבין הנאשמת ואין בעובדת אי זכירתם של העדים מטעם המאשימה את פרטי האירוע המדויקים כדי לבסס את טענת ב"כ הנאשמים.

מכל מקום, וכאמור, בשלב זה ניתן לומר בוודאות כי לכל הפחות יש "ראיות דלות" לאישומים הנטענים כלפיהם, ועל כן הטענה בדבר "אין להשיב לאשמה" - נדחית.

10. מועד להבאת ראיות הנאשמים נקבע ליום 25.06.15 בשעה 12:00.

ניתנה היום, ה' תמוז תשע"ה, (22 יוני 2015), בהעדר הצדדים ותישלח אליהם.